

திருஞானசம்பந்த சற்குருவே துணை

மகாவித்துவான் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்
இயற்றிய

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

ஆண்ந்தக்களிப்பும்

தமிழாசிரியர் திரு. கோவிந்தசாமி ஐயரவர்கள்
இயற்றிய

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

சிந்தும்

இஃது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்
வழிவழி வந்த

மதுரை ஆதினம் 290-வது பட்டம் திருப்பெருந்திரு.

சுவாமிநாத தேசிக குருமநா சந்திதானம்
அவர்களின்

எமிகு அறுபதாம் ஆண்டு ஆட்சி
நிறைவு விழாவின்
நினைவு மலராக வெளியிடப்பெற்றது.

(10-7-1954)

விவேகாநந்த அச்சகம்,
மதுரை.

7146

மதுரைத் திருஞானசம்பந்த
சுவாமிகள் ஆதீனம்
290-வது பட்டம் பூநிலபுரி
சுவாமிநாத தேசிக
குரு மகாசங்கிதானம்.

7146.

மதுரைத் திருஞானசம்பந்த
சுவாமிகள் ஆதீன இளவரச
திருப்பெருந்திரு
திருவநூல் தவயோக
சோமசுந்தர தேசிக
பரமாசாரிய சுவாமிகள்

திருவருள் துணை.

மகாவித்துவான் திரு. மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய

திருஞானசம்பந்த ஈவாயிகள்

ஆனந்தக்களிப்பு

(ஆனந்த)

ஆனந்த மானந்தங் தோழி - திரு

வாளர்சம் பந்த ராணுவினை யாடல்

ஆனந்த மானந்தங் தோழி.

1. பார்புகழ் காழி நகரிற் - சிவ
பாத விருதயர் செய்த தவத்தாற்
சீர்புகழ் மிக்க மகவா - ஜீயர்
திருவருளாலவ தாரஞ்செய் தாரால். (ஆனந்த)
2. கூடும் பருவமோர் மூன்றி - லம்மை
கொங்கை சுரந்த கொழுஞ்சூவைத் தீம்பா
ஞூபொன் வள்ளத்தி னாட்ட - உண்டு
ஞானசம் பந்த ரெனப்பொலிங் தாரால். (ஆனந்த)
3. சொல்லு மயனரி யாலு - மென்றுஞ்
சுட்டி யறியப் படாத் பொருளை
யொல்லுஞ்செங் தாமரை யன்ன - செங்கை
யோர்விர லாற்சுட்டிக் காட்டினின் ஞரால். (ஆனந்த)
4. வைதிக சைவங் தழையப் - பெரு
மன்னுல காதி மகிழ்சிறங் தோங்க
ய்திற மாந்தமிழ் வேதங் - தோ
உடைய செவியனென் ஞரம்பித் தாரால். (ஆனந்த)

5. விண்ணும் புவியுங்கொண் டாடும் - தமிழ்
வேத மொழியும் பொழுதொற் றிடுமா
றெண்ணுங் திருக்கோலக் காவி - லைங்
தெழுத்தும் பொறித்தபொற் ரூளம்பெற் ரூரால். (ஆன)
6. என்னென் றியானுரை செய்கே - ஜெய
ரேழிசை யோங்க வினிமை ததும்பப்
பன்னும் புகழுத்திரு வாக்காற் - கொடும்
பாலை குளிர்நெய்த லாகிய தெண்ணின். (ஆனந்த)
7. மூவுல கும்புகழ் தில்லை - வளர்
மூவா பிரர்கண நாதராய்த் தோன்றப்
பாவு மிசையுரு வாய் புகழுப்
பாணருக் காங்கறி வித்துநின் ரூரால். (ஆனந்த)
8. மும்மை யுலகும் புகழுச் - செழு
முத்தின் சிவிகை சூடு திருச் சின்னஞ்
செம்மை யரத்துறை மேயை - தேவ
தேவ னருளச் சிறப்பிற்பெற் ரூரால். (ஆனந்த)
9. தாரை திருச்சின்ன மெல்லாம் - பர
சமயத்தின் கோளரி வந்தன னிந்தப்
பாரையுய் விப்பவன் வந்தான் - ஞானப்
பாலாரு வாயன்வங் தானென்ன ஒதும். (ஆனந்த)
10. முந்திய மாமறை யின்க - ஜெய
முற்று மொழிய மொழிந்து மறையோர்க்
கந்தியின் மந்திர மோரிற் - றிரு
வைந்தெழுத் தேயன் றருவிச்செய் தாரால். (ஆனந்த)
11. அண்டர் புகழுந்துகொண் டாடும் - பாச்சி
லாச்சிரா மத்தெம் மழிகண்மு னன்பு
கொண்ட மழவன் மகளைப் - பற்று
கொடிய முயலக நோமொழித் தாரால். (ஆனந்த)

12. கொங்கி னடியரைச் சார்ந்த - வெங்
குளிர்ப்பினி யாதி குலைந்தொழி வெய்த
வெங்கும் புகழ்திரு நீல - கண்ட
மீற்றி னுறுதமிழ் வாய்மலர்ந் தாரால். (ஆனந்த)

13. தாவில்பட்ட உச்சரத் தையர் - நன்கு
தங்த மணிமுத்துப் பந்தர் விரும்பி
மேவு திருச்சத்தி முத்தத் - திடை
மெய்ம்மையிற் பெற்றனர் வெங்குரு வேங்தர். (ஆன)

14. தங்தை கருத்து முடிப்பான் - வளஞ்
சார்பொழி லாவடு தண்டுறை யார்பா
லந்தமின் முத்தமி மூள - ருல
வாக்கிழி யாயிரம் பொன்னிற்பெற் றூரால். (ஆன)

15. நீலகண் டப்பெரும் பாணர் - திரு
நெஞ்ச முவங்து நெடுங்களி கூரக்
கோலத் தரும புரத்தி - விசை
கோவிய யாழ்மூரி வாய்மலர்ந் தாரால். (ஆனந்த)

16. மாங்குயில் கூவும் வளஞ்சேர் - திரு
மருகலிற் பிள்ளையார் வாக்கெழு முன்னே
துங்கி யெழுந்தவன் போல - விடத்
தோய்வா விறங்தவன் றுனெழுந் தானால். (ஆனந்த)

17. வீழி மிழலைப் பிரானை - ரெங்கள்
வித்தகர் சண்பை விரகர்முன் ரேண்றிக்
காழியிற் ரேணியின் மேவும் - வண்ணங்
காட்டுகின் ரேமென்று காட்டப்பெற் றூரால். (ஆ)

18. காமரு வீழி மிழலை - யமர்
கண்ணுத லாரடி யார்க்கழு தாக
மாமரு வோர்செம்பொற் காசு - தினம்
வைக்கப்பெற் றூர்சண்பை வந்த விரகர். (ஆனந்த)

19. மன்னிய மாமறைக் காட்டிற் - சண்பை
வந்த கவுணியர் வாய்திற வாழுன்
றுன்னிக் கதவு மடைத்த - திறஞ்
சொல்லி னெவரே வியப்படை யாதார். (ஆனந்த)

20. மானியாரன்பு மழைச்சிற் - புகழ்
வாய்ந்த குலச்சிறை யாரன்பு மோர்ந்தே
யானி யிலாமறைக் காட்டி - னின்று
மாலவாய் மேவ வெழுந்தன ரையர். (ஆனந்த)

21. செழுமணி யானத் திவர்ந்து - திருச்
சின்ன முழங்கத் திசைதொறு மொய்த்து
வழுவி லடியவர் போற்ற - ஆல
வாய்வந்து காட்சி கொடுத்தனர் யார்க்கும். (ஆன)

22. கூடவின் மேய பிரானூர் - கழல்
கும்பிட் டியவர் கூட்டங் குலாவ
வாட லமைச்ச ரமைத்த - திரு
வார்மட மேவி யமர்ந்திருந் தாரால். (ஆனந்த)

23. தீய வமணக் கொடிய - ரையர்
திருமடத் திற்செய்த தீமை யருளான்
மேய வழுதி யுடம்பு - பற்றி
வெஞ்சர மாகத் திருவாய் மலர்ந்தார். (ஆனந்த)

24. செம்மையில் கூடெனு வெப்பு - நின்ற
சீர்நெனு மாறந்கு நீங்கப் பெரவிவு
வெம்மை யமணர்க்கு நீங்க - ஜயர்
மேதகு நீறு திருக்கைதொட்ட டாரால். (ஆனந்த)

25. அருகர் முகமு மனையா - ரழ
லாங்கிட்ட வேடு மொருங்கு கருகப்
பெருகிய சைவர் முகமு - மையர்
பேரழ லெடும் பசந்தன கானுய். (ஆனந்த)

26. அண்ணுங் கொடிய வமண - ரோரெண் .
யையிர ருங்கொடுங் கூர்ங்கழு வேற
வெண்ணு முயிர்கள் டேற - வையை
யாற்றிட்ட வேடெதி ரேறிய தம்மா! (ஆனந்த)

27. உள்ள சிகரப் புறமு - மிக் குடியிருப்பு
கோங்கிருண் மூடிக் கொடுவினை பூண்ட
கள்ள வமணர்கள் யாருங் - கண் கலங்கிக் கழுமரத் தேறினர் மாதோ! (ஆனந்த)

28. நந்திய சீர்மலை மங்கை - கொங்கை
ஞானமுண் டார்திரு வாய்மலர் சொல்லே
யுந்தி விடுநெடுங் கோலாச் - சமூ
லோடங் கரையரு குற்றது நோக்காய். (ஆனந்த)

29. வித்தகர் தந்திரு முன்ன - ரூது
மெய்த்திருச் சின்னமெண் னது தடுத்த
புத்தன் றலைபுருண் டோடச் - சினம்
பொங்கி யுருமொன்று வீழ்ந்தது கண்டாய். (ஆன)

30. வெங்குரு வேந்தர் திருமுன் - வாத
மேன்மேலுஞ் செய்து மெலிவுற்றுத் தோற்றே
அங்குறு புத்தரெல் லோரும் - சைவ
ராகினி ரைய ரழிமலர் போற்றி. (ஆனந்த)

31. நாடுல கத்தவர் பெற்றூர் - திரு
நாவுக் கரசுஞ் சிவிகையைத் தாங்கிக்
கூடுமன் போடு மகிழ்ந்து - தவங்
கூடிற் ரெனவருங் கோதற்ற பேறு. (ஆனந்த)

32. மன்னன் றிருவீரட்டானங் - காழி
மாமறைக் கன்று மகிழ்ச்சியிற் செல்லப்
பன்னும் புகழ்த்தம்பி ரானர் - நடம்
பண்ணிய மேன்மைத் திருவரு கோரின். (ஆனந்த)

33. உய்ய வெமையெடுத் தாள்வார் - திரு . 88
 வோத் தூரில் யார்க்கு மதிசய மேவ
 வையர் திருவருள் வாக்காற் - பல
 வாண்பனை பெண்பனை யாயின மாதோ! (ஆனந்த)

34. கச்சியின் மேற்றனி மேய - கருங் . 89
 கண்ணனங் கண்ணுத வெண்ணுரு மேவ
 வுச்சியின் மாதவர் சூடு - மைய
 ருண்மைத் திருவாக் கியற்றிய தோராய். (ஆனந்த)

35. பெற்றனர் யாவர் பெறுவ - ரஹம் . 90
 பேனு திருவாலங் காட்டுறை யையர்
 பற்றுங் கனவினிற் ரேண்றி - நம்மைப்
 பாட வயர்த்தனை யோவென் றருள். (ஆனந்த)

36. மேவு சமயம் பலவுஞ் - சைவ
 மேபொரு ளன்று விரும்பிக்கொண் டாடுத் . 91
 தூவு மெலும்புபெண் ஞக - அருள்
 சொல்லி னதிசய மல்லதெ னுண்டாம். (ஆனந்த)

37. நாட்டும் புகழின் மலிந்த - திரு . 92
 ஞானசிந் தாமணி நல்லெழி வென்றுங்
 காட்டும் பெருமணை நல்லூர் - மணங்
 காணவங் தார்சிவம் பூணச்செய் தாரால். (ஆனந்த)

38. ஆரண மாகமம் வாழ்க - புக
 மாறு முகத்திரு ஞானசம் பந்த . 93
 காரண தேசிகர் வாழ்க - நெடுங்
 கால மவரடி யார்களும் வாழ்க. (ஆனந்த)

ஆனந்த மாணந்தந் தோழி - திரு . 94
 வாளர் சம்பந்த ராஞ்சிலை யாடல்
 ஆனந்த மாணந்தந் தோழி. (ஆனந்த)

திருஞானசம்பந்தசவாமிகள் ஆனந்தக்களிப்பு முற்றிற்று,

திருவருள் துணை.

தமிழ்ப்பண்டிதர் திரு. மு. கோவிந்தசாமி ஐயரவர்கள் இயற்றிய

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

சிந்து

(I) (பாளைவாய் கழுகில் வந்தூர் என்ற சந்தம்)

கேருயர்ந்த காழிவங்து பேருயர்ந்த மாமறையைத்
தென்சொலாலே செப்பினரின் சிந்துமே—யானும்

(II) (நன்சொலாலே சொல்லவருள் தந்துமே) (1)

காரெனவே கவுண்மதமா நீரின்வெள்ளங் கழியவார்க்குங்
கற்பகவைங் கரனம்மைக் காக்குமே—நல்ல

(III) (சொற்பொருளுங் தோன்றவழி காக்குமே) (2)

மஞ்சளிஞ்சி வாழைசாலி விஞ்சவெங்கு மலிந்திருக்கும்
வளமஜைத்தும் வாய்ந்தகல்ல தேசமாம்—அது

(IV) (அளவிறந்த வன்பர்களின் வாசமாம்) (3)

பஞ்சரத்துப் பைங்கிளிக்குச் செஞ்சொன்மொழித் தெரிவையர்கள்
பண்முறையைப் பயிற்றுவிக்கு நாடுமாம்—மறை

(V) (யுண்மையுணர்ந் தோர்க்குறை வீடுமாம்) (4)

கங்கையென்னுங் தூக்கக்கொண்ட மங்கைலோபாமுத்ரையென்னுங்
காவிரியின் கால்பரவு மெங்குமே—சொலிற்

(VI) (பாவிரியும் பண்புடன்வி எங்குமே) (5)

துங்கர்வாழும் பெருமைசான்ற புங்கமார்ந்த நாட்டினும்
சோழந்டாய்ச் சொல்லுவார்கள் மேலோர்—அதை

(VII) (வாழுமேலாய் வாழுத்துவார்கள் நூலோர்) (6)

அந்தநல்ல நாடதனின் முந்தியதாய்ச் சண்பையாதி
யாற்றிரண்டா யானபெயர் பூண்டுமே—நினை

(VIII) (பேறனிக்கு நகருமுண்டு யாண்டுமே) (7)

பைங்தொடியோர் பங்குடையார் சுந்தரப்பேர் தோணியப்பர்
பத்தர்களைப் பரிந்தவருங் காப்பரே—அவர்

(IX) (சித்தமல நீக்கியிடர் தீர்ப்பரே) (8)

கண்ணுதலே கடவுளாமென் ரெண்ணியேயென் பேய்ந்துவாழுங்
கவுணியர்கள் கால்வழியே வந்தவர்—இந்த
அவனியுள்ள வேதியர்க்கு யர்ந்தவர். (9)

புண்ணியமோ ருருவெடுத்து மண்ணின்மிசை வந்ததென்னப்
போற்றின்ற புத்தமுதை நேர்ந்தவர்—அவர்
சாற்றரிய தவத்துறையிற் நேர்ந்தவர். (10)

சிவபாத விருதயா யவரையாரு மழைக்கலானார்
சிறுவரில்லா தேக்கமுற்று வாடியே—மனம்
மறுகவீசன் மகவளித்தா ணடியே. (11)

அவமறுக்க வாதிரையிற் றவம்பெருக்கத் தானுதித்தார்
அம்புயத்தி னக்குழவி போலவே—இந்த
அம்புவியில் வர்வளர்ந்தார் சாலவே. (12)

மூன்றுவய தாகுமெல்லை யீன்றதந்தை நீர்படிய
முன்னியேக மூன்னவரு மோடினார்—தந்தை
பின்னடந்தார் பேரருளை நாடினார். (13)

ஆன்றுவந்த மதலைதன்னீச் சான்றிரின் கரையில்வைத்தே
யந்தனார்நீ ராடிடவே போயினார்—பின்னை
முந்தைனினை வோடமுதல் மேயினார். (14)

மேலையண்ண மூண்டதாலோ வேலும்பிள்ளைத் தன்மையாலோ
விம்மிவிம்மி யிருக்கணீர்து ஸித்தனார்—என்றன்
அம்மையப்பா வென்னவேவி ஸித்தனார். (15)

கோலுறுதுங் தோனியப்பர் சீலமுள்ள சிகரநோக்கிக்
குழுந்தைனின்றை யழுதரற்றக் கண்டனன்—அரன்
மழவிடைமே ஒுமையுடனே கொண்டனன். (16)

பங்கமந்த பார்வதியைச் சங்கரனார் நோக்கிமுலைப்
பாலைவள்ளத் தேயளிக்கச் செப்பினார்—உடன்
நாலையொத்த விடையினாலை மொப்பினாள். (17)

செங்கமலத் தயற்குமாற்கும் புங்கவர்க்கு மெட்டிடாத
சிவஞானத் தோடுபாலை யூட்டினாள்—அவர்
உவகையோடு முண்டுகளி யீட்டினார். (18)

பிள்ளையாரை யம்பையப்பர் வள்ளப்பாலா லாண்டதாலே
பேசினுர்க் ளாருடைய பிள்ளையாய்—ஞான
தேசிகனு யாக்கினுணம் கிள்ளையாள். (19)

தெள்ளுசிவ ஞானத்தோடே யுள்ளசம்பந் தத்தினுலே
திருஞான சம்பந்த மூர்த்தியாம்—இந்தத்
தரணியெங்கும் பரவுமவர் கீர்த்தியாப். (20)

(என்னாடி நான்பெற்ற மங்கை என்ற சந்தம்).

தந்தையு நீராடிவந்து கண்சி வந்து மனம்கொந்து—சிறு
தனையர்முன் பாகவி ருந்து—கோபத் தழுகு
தழுன்மீற்ற வெவர்பாலிது சொலுவாயென வுரையோதினர்
தடியான்றைக் கைதனிற் கொண்டு—மிகத் தழுகு
தவறென வேசலிப் புண்டு. (21)

கந்தன் வடிவெனும் பாலர் அனுகூலர் அருட் சீலர்—உயர்
ககன மார்ந்தருள் சூலர்—எனக் கூடுதல் திருமூலம்
கனிவாகிய கவியானதில் முதலோமுற விசசயேழுடன்
கழுறினுர் கைவிர ணீட்டி—மறைக்
கண்ணமர் பொருளையுங் கூட்டி. (22)

தோடுடைய செவி யென்னும் அருள் துன் னும் பொருள்மன்னும்-பாரில்
துலங்கி வருமது வின்னும்—இந்தத்
தொடையானது பெருமானிரு செவியேற்ற நனியோதினர்
தோத்திரித் தார்முதற் காதை—அவர்
சுட்டிய தோர்ந்திலர் தாதை. (23)

பிடிதுவானதின் பின்றை மலர்க் கொன்றை யரன்மன்றைச்-சேரப்
பின்னவ ரேகினர் நன்றே—யங்கு
பெரியோர்களு மறையோர்களு மகிழ்வோடுட னணலாயினர்
பேரருள் கண்டக மஞ்சிச்—சிறு
பிள்ளையார் தம்மையே கொஞ்சி. (24)

வானவர் யாவருங் கூடி யிசை பாடி யருள் நாடி—நறு
மாமலர் தூவினர் தேடி—தோணி
வளர்நாதனி னருளேகொடு சிறுபாலரு மகமேகினர்
வண்டமிழ் மாலையுஞ் சாத்தி—அவர்
மாமலர்த் தாளினை யேத்தி. (25)

ஞானமேயோருருக்கொண்டார்தமிழ்வண்டார் உரைவிண்டார்—மறு
நாட்கோலக் காவினைக் கண்டார்—சுர
நயமோடிவர் கவிபாடிட விருதாளமு முறலாயது
நம்பனின் செயலென வெண்ணி—அவர்
நாடினர் காழியை நண்ணி. (26)

அங்குமே நாள்சில வற்றூர் அருள் பெற்றூர் இனு மற்றும்—தலம்
அடைந்திட வேமனம் பற்றூ—நின்றே
அனையார்பக வதியார்பதி செலலாயின ருமைநாதனை
அன்புட னேகண்டு வாழ்த்திச்—சில
ஆரமுங் தென்சொலாற் சாத்தி. (27)

எங்குமிச் சேதிபோய்ச் சேரக் களி யாரப் பரி வார—முடன்
யாவரும் வந்தனர் சார—யின்னர்
இசையாழினில் வலபாணரு மவர்பாடலை யுறவீணையி
விசைத்தன ரன்புடன் பாடி—அவர்
இன்சொலைக் கண்டுகொண் டாடி. (28)

ழுமிக்குச் சூழிமுல நாடித் தலம் நாடி கவி பாடி—பல
ழுசுரர் தம்மொடுங் கூடி—பாரின்
பொடியானதில் பதமாமலர் நவிவாயரத் துறையானதைப்
புண்ணிபர் சேர்ந்தனர் சென்று—குளிர்
புணரியில் வீழ்ந்தன னென்று. (29)

சாமிக்கு மனம்பொறுக் காது தரை மீது நடவாது—வரத்
தந்தனர் சிவிகையப் போது—இன்னும்
சத்ரமாதிய முத்தினுல்தர வத்தனுர்செயல் மெத்தவேயெணிச்
சந்ததம் பணிந்தவை பெற்றூர்—அரன்
தாளினை துதித்ததி லுற்றூர். (30)

(சந்தவரை வந்தகுக என்ற சந்தம்.)

ஆந்தலமுஞ் சென்றுதமிழ் மாலை—பல
வேய்ந்தவருங் காழியுடை வேலை—முறை
யாரணியர் சாத்தினர்முங் நூலை
முத னுலை ஞானப் பாலை—வாங்கி
யன்றருஞ்து வார்க்களித்தார் மேலை.

(31)

ஏந்துமவர் சங்கையெலா நூக்கி—முறை
வாய்ந்தபொரு ஞண்மைவெளி யாக்கி—ஆதி
யெங்தெழுத்தின் சீரைநனி தூக்கிக்
கவியாக்கி யிரு ணீக்கிப்—யின
ரேகினரே சேத்திரமு நோக்கி.

(32)

இந்தவித மேதலங்கள் போந்தார்—அவர்
இன்றமிழில் மாலைபல வேய்ந்தார்—வள
மேந்துதுறை சைப்பதியைச் சேர்ந்தார்
களிகூர்ந்தார் அவன் வாழ்ந்தார்—யிதா
யாகமதைச் செய்யமன மோர்ந்தார்.

(33)

வந்துபிள்ளை யாரிடமே சொற்றூர்—இதைச்
சிந்தையெணி யார்வமிக வுற்றூர்—உடன்
மாசில்மணி யாரிடமே துற்றூர்
தனம் வற்றூக் கிழி பெற்றூர்—முறை
வண்டமிழூ யேயுரைக்கக் கற்றூர்.

(34)

சேருமடி யார்பலரைக் கூட்டிப்—பல
சேத்திரங்கள் யாவையுமே காட்டிப்—யின்னர்
சேர்ந்தனர்கள் மாமருகல் மாட்டில்
விழி மோட்டி மன மூட்டிப்—யின்னும்
சென்றடைந்தார் மாமுருகர் வீட்டில்.

(35)

காருவரி நீத்தவப்ப மூர்த்தி—வரக்
கண்டடைந்தார் மாமிழுலை யேத்தித்—தரை
காய்ந்தலு லாக்கமெங்கு நாத்தி
முருகாத்தி முடி சாத்தி—யான
கண் ஞுதலை வேண்டினர்கள் வாழ்த்தி.

(36)

கண்ணுதலுங் காசனித்தார் வேண்டி—அதைக்
கண்டழியா ரோடுகளி தூண்டி—மறைக்
காட்டைந்தார் யாவையுமே தாண்டி

முனை யாண்டில் மறை தீண்டி—யிட்ட
காப்பதனைக் கண்டனர்க விண்டி. (37)

(38) பண்ணுறவே பாடியதைப் போக்கச்—சிறு
பாலரவ ரப்பரையே கேட்க—அவர்
பாடியுமே பெற்றிலது நீக்கம்
அரு ணேக்க மில தாக்கு—மெனப்
பாடினரே வேறுசில பாக்கள்.

(38)

(39) பின்னரது நீங்கவிவர் போனர்—உறை
கிஞ்ஞகளைக் கண்டுமகிழ் வானர்—இரு
பேர்களுமே பாவுரைத்தார் தேனு
அது மேனு ளெனத் தானு—அடை
பெற்றியுறப் புாடினர்சே யானர்.

(39)

(40) இன்னணமே யாங்குசில நாளும்—சனி
எய்தினர்க ளோதியரன் ரூளும்—வள
மேய்ந்ததிருப் பாண்டிநக ராளும்
முறை கேளும் தரை நீளும்—செப்பு
வின்றமிழை யீந்தருளும் வேளும்.

(40)

(41) பாடிடையும் பீவியுங்கை தாங்கிப்—புழு
வாடிடைய வெஞ்சமனை ரேங்கி—வரப்
பாண்டியனும் மெய்வழியினீங்கி
யவர் பாங்கில் மன மூங்கி—புறப்
பத்தினியு மந்திரியு மேங்கி.

(41)

(42) தூயவழி யேயிருந்தார் வேட்டுப்—பின்னர்
சொற்பயிலும் பிள்ளைசெயல் கேட்டுச்—சில
தூதரையும் போக்கினரங் நாட்டு
மறை காட்டு முறை நாட்டு—ஞான
சூரியரைப் போய்தைந்தார் தேட்டு.

(42)

(தெள்ளுதமி முக்குதவு சீவன் என்ற சந்தம்.)

தெள்ளுசிவ ஞானமுறுங் தேவா—மறைச்

செந்தமிழை யோதியன் வை—முத்துச்

விவிகை யுடனேமற்றுங் கவிகை தனையும்பெற்ற

சீரா வருள் கூராய்

(43)

விள்ளரிய தாளமுறுங் கையா—முழு

வெண்ணிறத்த நீறணியு மெய்யா—எங்கள்

விழுமை யார்ந்ததிரு வழுதி சர்ரந்தஙிலை

விட்டான் மதி கெட்டான்.

(44)

வீதிகளின் மாமறையின் கீதம்—இலை

வெஞ்சமணர் செய்திடுவர் வாதம்—இனும்

வேட்ட வாதிவினை நாட்டி வேதுயிலை

வேலா வனு கூலா.

(45)

ஷுதிமணி சாதனங்கள் தள்ளி—அவன்

புன்சமணர்க் கேபுரிந்தான் பள்ளி—சிவ

ஷுசை யேதுயிலை நாச மாயினது.

போதா வருள் நாதா.

(46)

என்றிடலு மேகமணங் கொண்டார்—உமை

யீந்தமுலைப் பாலமுதை யுண்டார்—இதை

இருந்த வ்ப்பரிடம் பொருந்தச் செப்புதலும்

ஈதும் அரசோதும்.

(47)

நன்றலநி ராங்கடைத லை—அவர்

ஞாயவழி சென்றிடாத பொய்யர்—அன்றி

நானும் திருத்தமிலை கோனும் பொருத்தமிலை

நண்ணீ ரிதை யெண்ணீர்.

(48)

சங்கரனூர் சிந்தைகுடி கொண்டார்—இனிச்

சத்துருக்கள் துன்பநமக் குண்டா—எனத்

தாளையேநதிநவ கோளை வெல்பதிகம்

தந்தார் காழி வந்தார்.

(49)

அங்கமுற நீறதனைச் சாத்தி—மறை
யாரணியர் தாளினைக் னேத்தி—அவர்
ஆதி யைந்தெழுத்தை யோதி வந்தடுத்தார்
ஆடல் உறுங்கூடல்.

(50)

வெஞ்சமணர் தீக்கனவு கண்டார்—அவர்
வேர்த்துமிகச் சிங்கையிடி யுண்டார்—முகம்
மெத்த வாடினர்க் களாத்துக் கூடினர்கள்
விரைந்து மனங் கரைந்து.

(51)

கஞ்சமுத லாங்கருவி மோத—முகிழ்
கையினர்க் கோமரவென் ரேத—முத்துக்
கவிகை சிழில்பரப்ப வடியர் பெருக்கமொடு
கலந்து முக மலர்ந்து.

(52)

பாலர்வர மந்திரிமுன் போந்து—தரைப்
பற்றெழுந்த மாமரம்போல் வீழுந்து—மிகப்
பரவி யேத்திடலும் பரமர் தூக்கியிவை
பகர்வார் குக னிகர்வார்.

(53)

சீலமுற மாசிபல விண்டார்—மதிச்
செஞ்சடையார் கோயிலெதிர் கண்டார்—உடன்
செங்கை குவித்திறைஞ்சி மங்கை யெனும்பதிகம்
தெரித்தார் பணி விரித்தார்.

(54)

(சென்னிகுளநகர் வாசன் என்ற சந்தம்.)

மின்னு மணிமுடிக் கோயில்—வல
மேவியே வந்தனர் வாயில்—அங்கு
விரைமேகிய குழலாளவள் பணிவோடொரு புறமேயுற
விழைந்தார் மனங் குழைந்தார்.

(55)

மன்னுவா கீசருந் தங்கு—மடம்
மந்திரி காட்டிட வங்கு—வரும்
மறையோரொடு பரிவாரமு மூடனேவர வருணதரும்
வசித்தா ருண்டி புசித்தார். (56)

பிள்ளையார் தம்மையே கண்டு—சமண்
பேயர்க ளச்சமும் கொண்டு—மன்னர்
பெருமானிட மடமீதிலே கனன்மோதிட விடுவேமெனப்
பேச மனங் கூச. (57)

கள்ளரின் சொற்கொடு மன்ன—னிதைக்
கடுகவே செய்திடு மென்ன—அவர்
கனலேகொடு குருநாதரின் மடமீதிட வடியார்கள்
கண்டார் வெருக் கொண்டார். (58)

பாண்டியன் ரேஹியைக் காக்க—அதைப்
பையவே வேந்திடம் போக்க—அவர்
பத்துக்கவி நத்திச்சொல மெத்தச்சர முற்றித்துயர்ப்
பட்டான் முறை கெட்டான். (59)

ஆண்டகை யார்மடத் தேதும—கனல்
ஆற்றிட நீத்ததப் போதும—அரன்
அடிமாமலர் தினமோதிய வடியார்துய ருஹவார்களோ
ஜயா இது பொய்யா. (60)

வேந்தனும் நொந்தனன் வாடி—அதை
வீணரு நீக்கவே கூடி—வந்து
வியப்பேகொடு மயிற்பிலிக ளெடுத்தோடுடல் தொடத்தானவை
வெந்த பொரி சிந்த. (61)

ஏந்திய குண்டிகை நீரைத்—தெளித்
தேத்தினர் நான்முக னரை—அது
எரிவார்நெயின் மிகவிசிட மனனேவக மெவிவாயின
னேங்க வன லோங்க. (62)

(பாதி ராத்திரி வேளையில் என்ற சுந்தம்.)

பாலை பார்த்திதை நாயகன் மஞ்சப்
 பக்கத்தில் வந்து நின்று—படு
 பாவிகள் செய் வென்று—சிறு
 பாலரைத் தொழி னின்று—சுரம்
 பட்டுப் போயிடுக் கர்த்தனே யெனப்
 பகர்ந்தனள் மதி நன்று.

(63)

ஆவி போகுதே யய்யய்யோ வந்த
 ஐயரைக் கொண்டு வாரும்—இந்த
 வாரழும் சுரங் தீரும்—மதி
 யமைச்சரேயுட ணீரும்—முன்னர்
 அம்மை யார்முலைப் பால் பருகிய
 அண்ணலைக் கொண்டு சேரும்.

(64)

என்று கூறிட நாயனு ரிடம்
 ஏகி யேயிவை சொன்னார்—அவர்
 இறைய னார்திரு முன்னு—இது
 ஏற்கு மாவுமக் கென்னு—மிக
 இனிமையார் தமிழுப் பதிகமே சொலி
 எய்தினார் குக னன்னார்.

(65)

வென்றி வேற்கர வேந்துபால் மந்தரி
 வேக மாயோடிப் போந்து — தங்கள்
 வெந்துய ரெலாங் தீர்ந்து — சுகம்
 மேவிட வரு லீந்து — காக்க
 வேண்டியே பிள்ளை யாரு மேயினர்
 வேந்தரே யென்றூர் தாழ்ந்து.

(66)

ஞான போனகர் மீனன் கோயிலை
 நண்ணியே மனிப் பிடம்—உற்று
 நாட்டுநீர் மன்னன் வேடம்—அந்த
 நாத்திகர் செய்யார்ப் பாடம்—கண்டு
 நங்கை யானவள் சங்கை மேயினள்
 நாடுமோ தீயைக் கீடம்.

(67)

ஆன காலையில் வேந்தனு மிக
 அயர்ந்திரு திறத் தாரை—எவர்
 அகற்றுவார் பினி வேரை—அவர்
 அனிவரே சயத் தாரை—என
 ஆணியே தரக் கூடினார் சம
 ஞானரு மந்த ஒரை.

(68)

இப் பாதகர் கூடியே மன்னன்
 தேகத்தி னிடப் பாக—முறு
 தீச்சுரங் தணி வாக—மயிற்
 சிறகினுற் றூட வேக—மிகச்
 சிற வாயது மாறவே யிலை
 செழியனே பட்டான் சோகம்.

(69)

ஆய காலையிற் பிள்ளையார் வலத்
 தாகியே பொடி தூவ—உடன்
 அப்புறங் குளிர் மேவ—சுரம்
 அனைத்துமே பிடந் தூவ—மன்னன்
 அயர்ந்து வாடினன் றூடர்ந்து பீவியா
 லாருக ரூடல் நீவ.

(70)

அரசன் வேதனைத் துபரினுற் பிள்ளை
 யாரை யேகெஞ்சி நாட—அவர்
 ஆக மேற்பொடி போட—உடன்
 ஆறி யேசுரம் ஓட—மன்னன்
 ஆரு கர்களை யேகு மென்னவே
 அறைந்தனன் முகம் வாட.

(71)

விரவி யோங்கிய சரமு நீங்கிட

வேந்தனுங் களி யோங்கிச்—சிறு

வேதிய ரடி தாங்கிச்—சமன்

வெய்யரின் குழு நீங்கிப்—பண்டை

வேத மார்க்கமு நீதமாய்க் கொடு

மேயினு னுடல் வீங்கி.

(72)

வெய்ய ராருக ருய்யு மாறினி

வேண்டியே யவர் கூடித்—துயர்

மேகியே முகம் வாடி—யினி

வென்றிடு முறை தேடிப்—பாண்டி

வேந்த னுரிடம் சேர்ந்துமே யிவை

விளம்புவா ருள நாடி.

(73)

எய்து வாரெமின் றுய்யதா முறை

யெழுதியே யழு லிட்டும்—கன

லெரித்திடா துறின் மட்டும்—அதை

யேற்றமா கக்கொள் ளட்டும்—என

இறைவ னுர்முன மறைய லாயினர்

ஏங்கியே யிடி பட்டும்.

॥

(74)

மன்ன னுரிதைப் பிள்ளையா ஸிடம்

வழுத்தவே யவ ரொப்பக்—கனல்

வளர்க்கவே யுடன் செப்ப—அரன்

வைப்பரோ முறை தப்ப—என

மாது பாகரை யோது மாமறை

மன்ன நாளைச் செறிப்ப.

(75)

அன்னதிற் போக மார்த்த பூண்முலை

யாகிப கவி பார்த்தார்—அதை

ஆரழ றனிம் சேர்த்தார்—மன்னன்

ஜயமு மறத் தீர்த்தார்—ஏடும்

ஆணிப் பொன்னெனக் காணக் கண்டுடன்

அமண்ரோ வுடல் வேர்த்தார்.

(76)

(ஆறுமுக வடவேலவனே கலி என்ற சந்தம்)

தீய சமணருஞ் தீட்டிய வோலையைச்

செந்தழு விற்போட—அவர்

திரும்புமுன் னேயது தீய்ந்தது கண்டுடன்

சிந்தை மிக வாட.

(77)

ஆய விரண்டு முறையினிற் ரேல்வி

யடைந்தன மேனு மெய்யா—எமக்

கண்பாக வேயினு மோர்முறை யேசைய

வாணியுங் தாருமையா.

(78)

என்றவர் கூறிட மந்திரி யாரெதி

ரெய்தி யிவைசொல்வார்—சரி

பிம்முறை தன்னிலுங் தோற்றிடிற் சூருற

வேதன வேபுகல்வார்.

(79)

வென்றிகொள் னேமெனிற் கூர்கழு வேறியே

வீடுவ மேயாவி—என

வேதியர் தம்மிடம் போயிவை கூறினர்

வேந்த ரருள் மேவி.

(80)

இன்னது கேட்டவ ராற்றிடும் வாதமும்

யாதென வேநில்—வரை

யேடது தானெதி ரேறிடச் செய்தலே

யென்றனர் கணேரில்.

(81)

அன்னதே யாமெனில் வாருமென் நேயின்னை

யாரடைந் தார்வையை—வாழ்க

அந்தனர் வானவ ரானின மாங்கவி

யாக்கின தும்மெய்யே.

(82)

பீறு மிக்கவி யார்திரு வேடதைப்

பிள்ளையார் நீர்போட—அது

பேசிய மெய்வழி பீதெங்கக் காட்டிப்

நெங்கியை திர்த்தோட.

(83)

நாடினர் யாவரு மார்கலி யாமென
நாட்டின ராம்வாழி—அந்த
நாத்திக ரேடது நீர்வழி யேகியே
நண்ணிய தேயாழி.

(84)

வேந்தலு மோங்குக வென்றும் பிளையார்
விளம்பிய சீரானே—இந்த
மேதினி யுள்ளவர் காணவே வேந்தனை
விட்டது வெங்கூனே.

(85)

நீங்கிய வேடது தங்கிட வன்னியு
நேர்பதி கம்பாட—மந்தரி
நீர்க்கரை யோரமே வாம்பரி மேற்கொடு
நேடினர் தீங்கோட.

(86)

மந்திரி யேடதை யேந்தியே சாமிமுன்
வைத்திட வேகண்டார்—அதை
வாங்கியே யாவருங் காண்டரக் காட்டினர்
மன்னர் களிகெரண்டார்.

(87)

பந்திய தாய்க்கழு நாட்டியே தீயவெம்
பாதக ரயேற்றி—அவர்
பாண்டிய நாட்டினி லற்றிட வாக்கினர்
பாலரின் ரூள்போற்றி.

(88)

அங்கும் சாமியு நாள்சில வுற்றன
ராண்டுயி தாமேலோர்—பிளை
யன்பினுற் பிளையைக் காணவே வந்தன
ரார்த்தனர் முஞ்ஞுலோர்.

(89)

சங்கர ஞருறை மற்றைய சேத்திரஞ்
சார்ந்தன ரேபாடி—பின்னர்
தங்குவா கீசரு மன்னரு முய்ந்திடச்
சம்குரு கொண்டாடி.

(90)

ஆகம மார்க்கமே தீட்சையுஞ் செய்தன

ராசிரி யாராகி—வந்த

ஆண வேதியர் தம்மொடு மேகினர்

ஆண்ட சிவயோகி.

(91)

சாகரம் போலடி யார்களும் பின்வரத்

தாண்டினர் நம்பாண்டி—வளம்

தாண்மிகக் கொண்டிடுஞ் சோழநாடன்மினர்

தந்தையர் சொல்வேண்டி.

(92)

(புமி மெச்சிடு மண்ணை மலைக் கோர்துணை என்ற சந்தம்.)

பின்னையானவரு மூன்றிலிவாய்க் கரையைக் கூடினார்

வெள்ளம் நாடினார் கவி பாடினார்—அந்தப்

பெருகு வெள்ளமீது படகு தள்ளியோடி யாடினார். (93)

என்ன லானபுத்தன் சென்னி மீதிலிடி வீழ்த்தினார்

மதங் தாழ்த்தினார் சிவத் தாழ்த்தினார்—வாதில்

எதிர்க்க லானபுத்தர் சிவத்தைப்பேணவைத்து வாழ்த்தினார்.

அங்கு நீங்கியப்பர் தங்கு பூந்துருத்தி போயினார்

உரை மேயினார் களி யாயினார்—காழி

யடைய வேண்டிவந்தா ரமுதை வாங்கியுண்ட வாயினார். (95)

துங்க மார்ந்ததிருத் தொண்டை மண்டலமு நண்ணினார்

அனற் கண்ணினார்த் தொழு வெண்ணினார்—அங்கோர் தொண்ட ரேகியிலை வின்டு மேயினருட் புண்ணினால். (96)

அத்த னாதுவா வைக்கலான பளை யேதுமே

யொரு போதுமே பலி யாதுமே—உற

அருகர் யாருநகை செயவு மாயினரென் னேதுமே. (97)

பத்தி யாகவிதைச் செப்ப லாகவலை காய்க்கவே

அர னுக்கவே இவர் கேட்கவே—உடன்

பளைக எத்தனையுங் குலைகள் முற்றினவால் நோக்கவே (98)

ஒற்றி யூரைப்பினர் பற்ற லாகிச்செல வாங்குமே
புக மோங்குமே யதன் பாங்குமே—உள்ள
ஒப்பி லாதமயி லைக்கு வாருமெனத் தாங்குமே. (99)

(100) பெற்றி வாய்ந்தசிவ சேயச் செல்வரெனும் பேரினார்
முல்லைத் தாரினார் மிகச் சீரினார்—வந்த
பிள்ளை யாரையெதிர் கொள்ள லாகிமுனம் நேரினார். (100)

செட்டி யாருமுன மாற்ற லானதவச் சீரினால்
மிக வேரினாள் திரு நேரினாள்—தன்னைச்
சிறுமி யாகப்பெற்ற முருக நாதர்க்காக்கு நாரினார். (101)

மட்டு வார்குழலி பத்தி யோடுதொடை செய்யவே
மலர் கொய்யவே செல வெய்யவே—நாகம்
வந்து தீண்டவவள் வெந்து மாண்டனஞ்சுள் நையவே. (102)

கண்டு தாதையவ ளென்பு யாவையுமே கூட்டினார்
குடத் தீட்டினார் அணி பூட்டினார்—அதைக்
காழி வந்தகுரு நாதர் கண்டுகொளக் காட்டினார். (103)

(104) கொண்ட நோக்கமதைப் பிள்ளை யாருமனத் துன்னினார்
அருள் மன்னினார் அவர் பொன்னினாள்—உடல்
கூறு கொண்டகுடஞ் சேரு முன்றிலெனப் பன்னினார். (104)

(பொன்னுலவு சென்னிகுள என்ற சந்தம்.)

சொன்னபடி யன்னதையு மின்னுமுடிக் கோயிலெதிர்
தூக்கியதை வைக்கவவர் கண்டனர்—அந்தத்
(105) தோகையுயிர் கொள்ளமனங் கொண்டனர்—வடி
சேருமாதிய வீசனாடி நாளுமோதிடு வாருமேகொளச்
சுந்தரி யுதவிடாது போதியோ—எனத்
தங்தனர் பதிக மோதி வேதியோர், (105)

மின்னலொளி தன்னினிகர் கன்னிகுட மன்னிவெளி

வேகமொடு வந்தடியில் வீழ்ந்தனள்—உடன்

வேதியரை வேட்டிடவே தாழ்ந்தனள்—அவர்

வீத லேயற வாவியானதை யீதலானவ ராதலாலது

மெத்தவும் பிழையதாகச் சொற்றனர்—இனும்

மற்றைய தலமுமேக லுற்றனர்.

(106)

ஆகுமங்த வேளைகண்டு தாதைவந்து காழிகொண்டே

(107) யாஞ்சுடைய பிள்ளையாரைச் சேர்த்தனர்—ஒரு

அழகுடைய மாதைடிமே பார்த்தனர்—அவர்க்

காசையேதுமி லானபோதிலும் வேதமோதிய நீதியானதை

யாற்றிட மனதிலெண்ணி யொப்பினர்—இந்த

மாற்றமு மூலகிலெங்குஞ் செப்பினர்.

(107)

நாகமெங்குஞ் தேவர்வந்து கூட்டின்று வாழிதந்து

நாடியுறச் சேர்த்துவந்தார் யாரையு—மன

(108) நாளி னன்று நண்ணினர்நல் ஊரையும்—அங்கு

நாலுவேதமு மோதலாயிட வாகமேயிடு பூதியேகொடு

நன்குறவே வந்தடைந்தார் கந்தரும்—நம்பி

மங்கையொடு முற்றுரம்னப் பந்தரும்.

(108)

சின்னமுதல் மன்னுமொலி துன்னவவர் பொன்னெளிருஞ்

செய்யதிரு நாணையுமே பூட்டினர்—பினர்

தீயைவல மேவியுரை நாட்டினர்—இந்தத்

தீயவாழ்வினை யானுமேபெற நேரலாயது மாதுமேவரச்

சேருவன் சிவனின்றுளொன் ரேதினர்—உடன்

ஒருரை பகருங்தோடெய் காதினர்.

(109)

கன்னியொடு மின்னுமணை மன்னினரும் வன்னியதிற்

கடுகியுற வாவெனவே நாட்டினர்—எதிர்

காணச்சிவ லோகமதைக் காட்டினர்—உடன்

காதலாகிய பாடலேசொலி யாருமேசிவ லோகமேவிடக்

காழியின் முதல்வர்செய்தார் வேண்டியே—சுரர்

வாழியும் பகரலானு ரீண்டியே.

(110)

(மஞ்சநிகர் குந்தள என்ற சந்தம்.)

சந்தவடி வேவவன் வாழி
 தமிழ் மறையை யுதவி யருள்
 சாமிநாத தேசிகர் வாழி—உமை
 தந்தபாலைய ருந்தலாகிமுன் வந்தஞானசம் பந்தசாமியான்
 சற்குருதா ஸினைகள் வாழியே
 தரணியுற்ற விருளகற்றும்
 தம்பிரானும் வாழி வாழியே.

(111)

விந்தஙிகர் மாடமுன் சேர்ந்து
 சிறை மதுரைப் பதி வளரும்
 வேதியின் மாமர பார்ந்து—வாழ்கோ
 விந்தசாமிசொல் சிந்துமேதினி நின்றுலாவிட விந்துகுழியை
 வேண்டுவமே வாழ்த்தி வாழியே
 விருப்ப மொடு பிழைபொறுத்து
 மேன்மைபெறச் செய்வர் வாழியே.

(112)

திருச்சிற்றம்பலம்.

